

den paagældende op i øverste Klasse af dem, som Samfundet har Pligt til at understøtte. Det bør ikke være Tilfældet. Det er fuldkommen rigtigt, det, som Landstinget har gjort i dette Tilfælde, og det er rigtigt ikke alene for de ydendes, men ogsaa for de nydendes Skyld. De brave, flittige og udslidte Arbejdere ere ikke tjente med, at de daarlige Individuer skulle løftes op samtidig med dem; saa taber det Skel, man i 1891 med god Føje vilde sætte mellem de mere og de mindre hæderlige gamle trængende, en stor Del af sin Betydning. Det er fuldkommen berettiget, at dette Skel sættes, og jeg vilde meget beklage, om man her af misforstaaet Humanitet vilde slette den Betingelse ud igen.

Det kan heller ikke paa nogen Maade bestrides, at det, som dette Lovforslag byder de trængende her i Landet, er et Fremskridt. Det er jo noget, som alle vi kende, der have haft med kommunale Hverv at gøre i nogle Aar, at det piner en haardt, naar man skal afvise en stakkels Hustru, som Manden er løben bort fra. Og saaledes har Forholdet jo været hidtil; man har været ganske udelukket fra at kunne give en forladt Hustru nogen som helst Alderdomsunderstøttelse, selv om hun er nok saa hæderlig, medens man er pligtig til at skulle give den vitterlige Skøge. Naar hun er bleven 60 Aar og kommer og viser; at hun ikke har faaet Fattighjælp i 10 Aar, skal man give hende Alderdomsunderstøttelse. Det er der ingen Mening i, og det er det, der rettes ved disse Foranstaltninger, som Folketing og Landstinget her ere enige om, navnlig dette, at man bemyndiger Kommunerne til at lempe Forholdene for separerede og fraskilte Hustruer med Hensyn til den Tid, de skulle vente, inden de kunne faa Alderdomsunderstøttelse, og at man stiller den forladte Hustru lig med den fraskilte og fraseparerede. Det er en meget væsentlig Forbedring af Loven, en Forbedring, som jeg er sikker paa, at de paagældende Landet rundt ville vide at sætte Pris paa.

Jeg kunde godt have ønsket, at man havde undladt at indsætte den lille Undtagelsesbestemmelse, der findes i 2det Stykke af § 1, hvor man gør det afhængigt af en Overenskomst mellem Opholds- og Forsørgelseskommunen, om denne Frist af 10 Aar skal kunne forkortes for fraskilte, separerede og forladte Hustruer. Jeg ser ikke nogen egentlig Grund til, at Forsørgelseskommunen skal spørges i dette Tilfælde, da Forsørgelseskommunen i øv-

rigt ellers aldeles intet andet har med Alderdomsunderstøttelsen at gøre end at betale de lovlige $\frac{3}{4}$ af det, der skal betales. Jeg ser ikke nogen Nødvendighed for at gøre denne Undtagelse, men den spiller jo ikke nogen overmaade stor Rolle. Jeg er enig med den sidste ærede Taler i, at den Forandring, som Landstinget har foretaget under § 2, og som jeg for Resten ønskede, at de ikke havde foretaget, ikke er af saa omfattende Betydning, at det ikke desuagtet maa siges at være en meget væsentlig Fordel, at der naas det, som Landstinget der tilbyder. Det er jo bekendt, at Folketinget var noget videre i saa Henseende i Fjor, og jeg skulde ikke have noget imod at blive staaende ved det, vi vare inde paa i Fjor. Men naar Landstinget har Betæneligheder og er gaaet til nogen Begrænsning paa dette Punkt, vil jeg dog tilraade, at man desuagtet tager det, der bydes. Jeg er ligeledes enig i, at Bestemmelsen i § 4, som er ny, ikke vil have nogen overordentlig stor praktisk Betydning. Jeg tror ikke, det vil blive ret mange Tilfælde, hvor en Kommunalbestyrelse vil komme til at kræve Tilbagebetaling under Hensyn til, at den paagældende har meddelt urigtige Oplysninger om sine Formueforhold. Efter min Erfaring sker dette saa sjældent — dette maa siges til Ære for de gamle trængende. I den store Kommune, som jeg har staaet i Spidsen for Ledelsen af, er det sket saa overmaade sjældent, at jeg ikke tror, der er ret megen Fare for, at de give sig til at lyve, og det er jo Betingelsen for, at der skulde kunne kræves Tilbagebetaling. Jeg tror, man kan lade det staa, om man vil, og tage det ud, om man vil. Jeg tror ikke, det har stor Betydning.

I det hele og store vil jeg meget tilraade Tinget at tage de Fordele, her bydes, jeg tror, det er berettiget, at man gaar frem med smaa Skridt, i hvert Fald, indtil den Stund en Gang kommer, da man kan tage det store Skridt, det meget alvorlige Skridt at slette hele Aldersgrænsen og derved forandre denne Lov til en Invaliditetslov for Danmarks Arbejdere. Naar man kan det, gør man en stor Velgerning, og saa gør man et Skridt, som med eet Slag paa dette Omraade paa ny stiller os i Spidsen for Alverdens Nationer. Men herfor kræves mange Penge, mindst det dobbelte af, hvad der ydes nu, maaske meget mere, mindst det dobbelte, og det vil med andre Ord sige 10 Mill. Kr. aarlig i Stedet for 5 Mill. Det vil der neppe